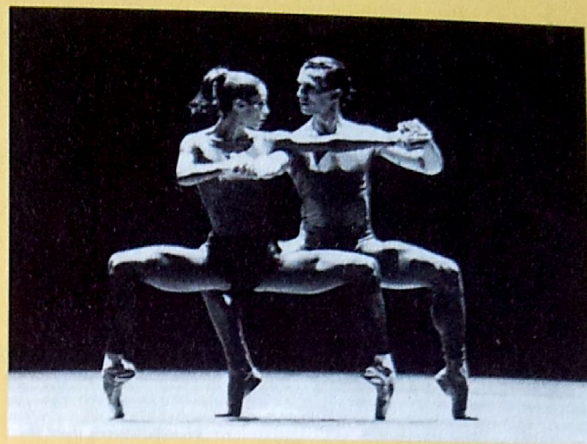

Ivo Fiala

ŽIVOT BALETU II

útržky - souvislosti - dokumenty - osobnosti

Ivo Fiala

ŽIVOT BALETU II

útržky - souvislosti - dokumenty - osobnosti

*Michalovi, Lucii a Martinovi
- jejich baletní podoba -
kdekoliv jsme*

Ivo Fiala

3.7.2014

Praha 2014

Člověk, zvláště ten, který si už něco v baletu pamatuje, nabývá dnes často dojmu, že u nás špičkoví tanečníci (klasičtí) pomalu, ale jistě vymírají. O to víc je potom dotyčný potěšen, když zjistí, že se v mnohém mýlil, když najednou zaregistruje, že před ním takový tanečník právě stojí – tanečník splňující nejen základní předpoklady prvoplánově vnímané, jako je ztepilost a krása, ale tanečník především perfektně odvádějící výkony na scéně. K meritů věci – bude řeč

o Michalu Krčmářovi, jehož portrét záměrně stavím na úplný závěr této knihy, protože jeho mládí úzce propojené s neobvyklými uměleckými kvalitami může zaručovat pozitivní perspektivy budoucnosti českého baletního umění.

MICHAL KRČMÁŘ (1990), prvorozený syn z rodiny armádního letce a posléze stavebního technika, se od útlého věku hodně věnoval sportu: cyklistika, fotbal, hokej. A právě hokej ho možná v osmi letech dovedl k baletu. Než mohl začít hrát hokej naplno, „musel“ na přání matky, která už od dvou let u něj rozpoznala nadání pro tanec (jinak maminka, člověk s hlubokým citem pro klasické umění, je v dobrém smyslu slova pravý konzervativce), zkusit jednu hodinu baletu. Hned

po této první ověřovací hodině v pražské Základní umělecké škole Nad Alejí mu profesorka Jana Kittnarová (Čížinská) doporučila do budoucna talentové zkoušky na Taneční konzervatoř hl. m. Prahy. Nejprve však pod jejím vedením se po tři roky připravoval pro svoji budoucí kariéru. Absolvoval mnohá školní vystoupení, zahrnující jak klasický balet, tak české lidové tance, především si však už tehdy vštěpoval smysl pro disciplínu, poctivost a morálku, tedy hodnoty, bez kterých se špičkový balet a jeho představitel nikdy neobejdou. Samozřejmě již tehdy navštěvoval baletní představení v pražském Národním divadle, na jehož scénu už po dvou letech, jako již žák Taneční konzervatoře, sám vstoupil. Bylo to v malém valčíku Čajkovského Šípkové Růženky (proslulá inscenace Spící krasavice v nastudování Borise Bregvadzeho). Praxe na jevišti postupně přibývalo – povinné dětské Pas de trois z Louskáčka, řada lidových tanců, speciální koncertní choreografie (např. Žabáci, Bruslaři) zahrnující také první zahraniční vystoupení ve Vídni.

Druhá polovina studií na Konzervatoři byla již ve znamení velkých pokroků, které Míša dokazoval v mnoha náročných variacích z klasických baletů. Už v prosinci 2006, na II. Mezinárodní baletní soutěži v Brně za své

Michal Krčmář při výuce taneční gymnastiky v 1. ročníku Taneční konzervatoře

Jako Princ Desiré v Šípkové Růžence (s Magdalenou Matějkovou)

výkony ve variacích Akteona z Esmeraldy a Franze z Coppélie, jako i v současné choreografii *Les petit riens* (chor. Hana Turečková, dnes umělecká šéfka Pražského komorního baletu), obdržel Čestné uznání. Byl to pro Michala důležitý moment – jistý odraz k dalším úspěchům, které nenechaly na sebe dlouho čekat.

Po Toreadorovi v inscenaci *Dona Quijota* v německých městech Hof, Selb a Bayreuth (česko-bavorská produkce) se stal na jaře 2007 laureátem Mezinárodní baletní soutěže ve Vídni (tančil variace Basila z *Dona Quijota* a Akteona z Esmeraldy). Vedle jednoho ze čtyř kavalírů v Grand pas Glazunovovy *Raymondy*, slavné Petipově choreografii, přistupuje ke studiu již ucelené, důležité klasické role – Princi Desiré ve *Spící krasavici*. Hned na začátku sedmého ročníku, konkrétně 13. 10. 2007 v ní vystoupil s partnerkou Magdalenou Matějkovou (dnes sólistka Národního divadla) pod vedením profesora Jaroslava Slavického.

Jaroslav Slavický (1948), ředitel Taneční konzervatoře hl. m. Prahy, bývalý přední sólista baletu Národního divadla (zasloužilý umělec) s 80 různorodými rolemi na svém kontě, celkově pro Michala znamená hodně. Dá se říci, že to byl jeho pedagog, protože ho nejvíce naučil z baletní profese, konkrétně všechny výše a dále zmiňované klasické party.

V *Donu Quijotovi* s Mariou Mishinou, sólistkou Velkého divadla v Moskvě (bleskový záskok za zraněného ruského tanečníka v galakonzertu Festivalu ruské kultury – Brno, 2009)

„Panu profesorovi Slavickému vděčím za to, co vlastně umím. Ano, mám vrozené dispozice, mohu i přiznat, že jsem byl ve škole pilný, ale to by samo o sobě nestačilo, kdyby mě to na takové úrovni a v takové míře neměl kdo naučit. Pan Slavický v mládí studoval v Leningradě u skvělého pedagoga A. I. Puškina, potom dlouhodobě u nás spolupracoval s B. Bregvadzem. Se svojí paní, Kateřinou Elšlégrovou, také sólistkou ND a profesorkou Konzervatoře, pořádá kurzy bournonvillovské baletní techniky. To jsou všechno zásadní a nenahraditelné zkušenosti, které takto může předávat nám mladým. Pro mě vždy bude největším pedagogem.”

Druhým pedagogem, který má pro Michala také velký význam, je Jurij Slypyč (1971), sólový tanečník a pedagog ukrajinského původu. Po několikaletém působení v baletních souborech Národního divadla a Státní opery Praha (např. role: Colas v *Marné opatrnosti*, Šašek v *Labutím jezeře* a *Popelce*, Anubis ve *Sfinx*, Hortensio ve *Zkrocení zlé ženy*, Vesnické pas de deux v *Giselle*, sólo ve *Stamping Ground* aj.) se věnuje pedagogice. S Michalem pracoval na Konzervatoři od jeho V. ročníku a potom i ve Státní opeře Praha. Osobnost Jurije Slypyče se dokonce stala i předmětem Michalovy písemné diplomové práce při závěru studií na Konzervatoři.

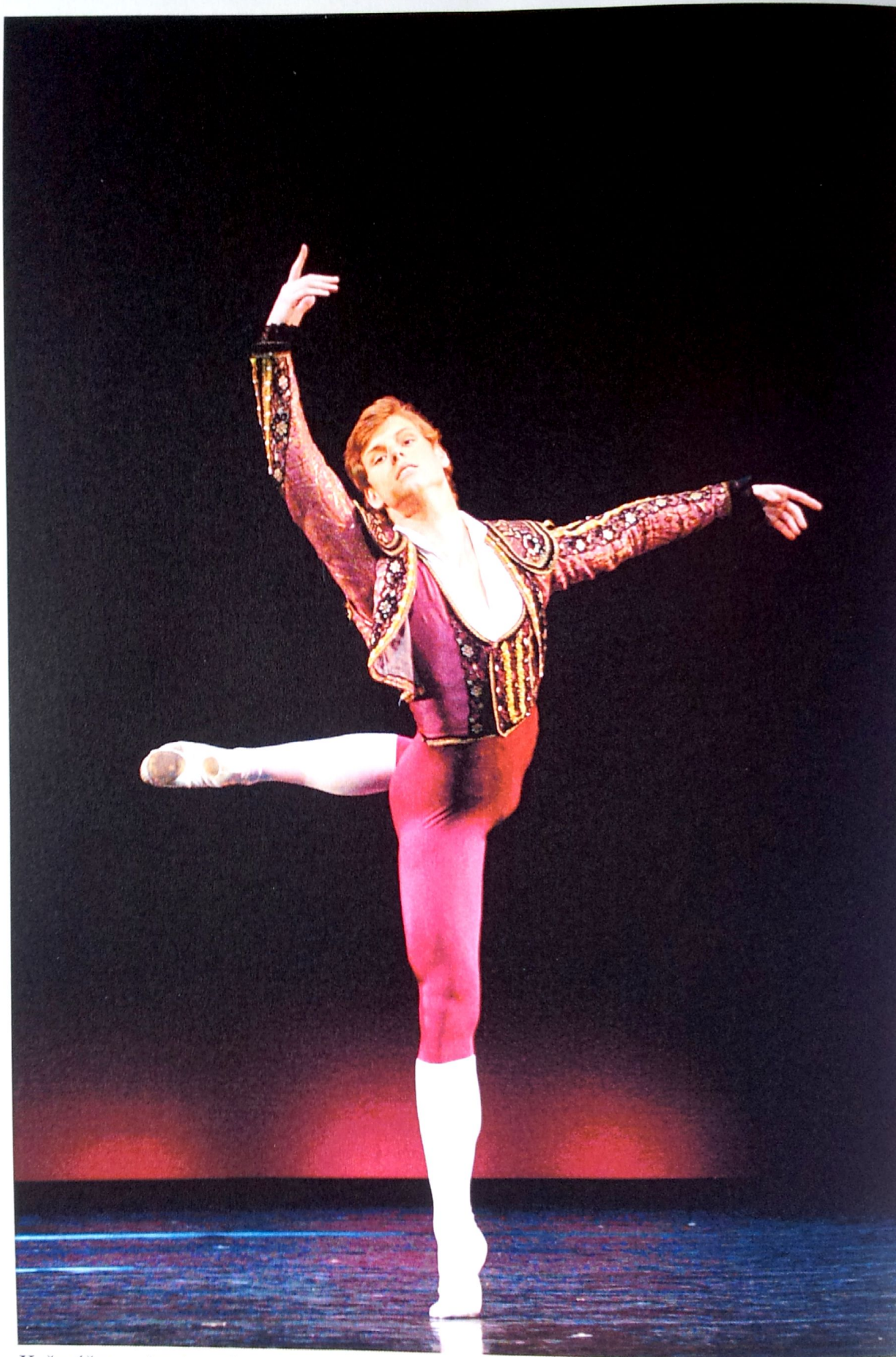
Krčmář hravě zvládne i lidové tance – Koňáre slovenského folkloristy Jána Novenka (vlevo Libor Kettner)

Úzká a plodná spolupráce s oběma pedagogy přinesla Michalovi další sérii jednoznačných úspěchů. Vedle zmiňované celovečerní Šípkové Růženky (Desiré i Modrý pták) s kterou v rámci Bohemia Baletu - souboru Taneční konzervatoře hl. m. Prahy, vystupoval mimo jiné i ve Freiburgu a Norimberku, to byla klasická Pas de deux z Louskáčka (s M. Matějkovou ve Velkém divadle v Lodži a na Festivalu umění v japonské Toyamě) a Korzára. Tento efektní a náročný kus, vždy vizitka nejlepších tanečníků a tanečnic všech generací, přinesl Michalovi obrovský úspěch. Na Mezinárodní baletní soutěži Grand Prix Zlote Pointy 2009, pořádané v polském Štětínu, získal nejvyšší ocenění pro nejlepšího absolventa evropských tanečních škol; krátce před tím ale již získal dvě stříbra na Mezinárodní soutěži Prix Carpeaux ve Francii v kategoriích Profesional (Fronoso z Laurencie) a Pas de deux (Korzár). Téměř hned nato odjel reprezentovat český baletní dorost do kolumbijského města Cali na Mezinárodní taneční festival. Zde tančil ve velkém galaprogramu společně s umělci z celého světa (USA, Mexiko, Kuba, Německo, Argentina...). A aby se „náhodou nezastavil“, letěl pak pro změnu opačným směrem, do Kambodže.

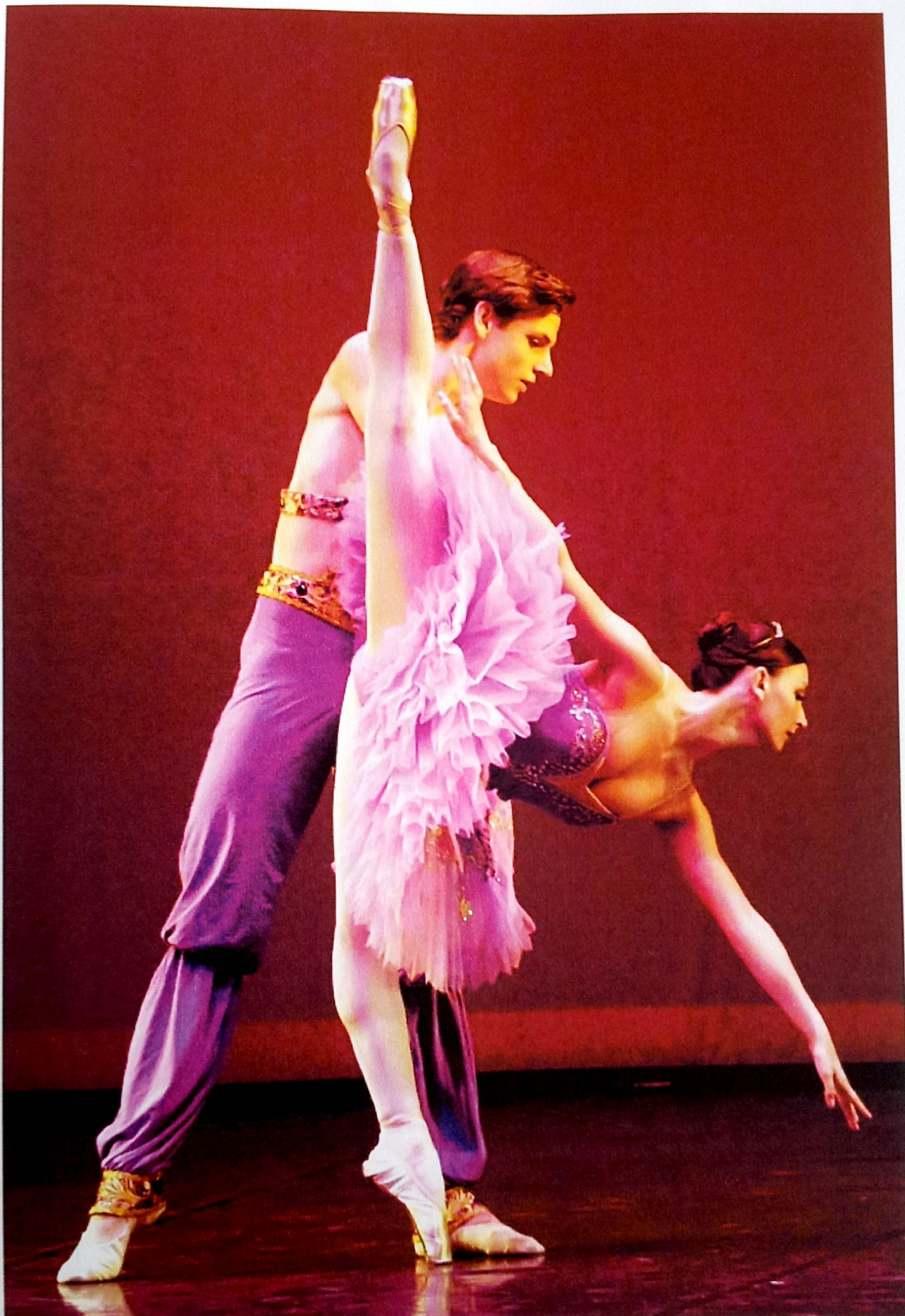
„Měl jsem tu obrovskou čest se setkat s kambodžským králem Norodomem Sihamonim v hlavním městě Phnompenhu. Moje partnerka Lucie Rákosníková, operní pěvkyně Marie Fajtová, sólistka Národního divadla, slovenský klavírista Robert Pechanec a já jsme tvořili gratulační delegaci v rámci oslav významného jubilea tohoto krále, který svého času studoval na Taneční konzervatoři a vždy miloval českou kulturu. Uspořádali jsme celkem tři koncerty. Jeden ve slavném chrámovém komplexu v Angkor Wat, druhý speciálně pro krále a třetí pak pro běžné publikum. S Lucií Rákosníkovou jsme tančili Pas de deux z Korzára, český folklórní tanec Skočná a fragment z choreografie Jiřího Kyliána Písně potulného tovaryše Gustava Mahlera. Jeho královská Výsost byla očividně spokojena. Byl to krásný zájezd a nezapomenutelný zážitek pro nás všechny.”

A již se hlásilo Michalovo absolutorium, kterým uzavřel prvou důležitou kapitolu svého života, kapitolu, ve které se tolik naučil, a paralelně tak zaznamenal množství velkých úspěchů. Z dlouhé řady jeho školních vystoupení je nutné ještě dodatečně připomenout několik sol: Suite en blanc, známou francouzskou choreografii Serge Lifara v nastudování někdejší hvězdy baletu pařížské Opery Cyrila Atanassoffa, The Return od německého choreografa Dietmara Seifferta, Smetanovy Večerní písně od Jiřího Kyliána a Janáčkovu Sinfoniettu, již klasické dílo Pavla Šmoka. Absolventské koncerty v červnu 2009 pro Michala představovaly Pas de six a Cikánský tanec z Laurencie (slavný balet Vachtanga Čabukianiho s hudbou Alexandra Krejna z roku 1939), Šmokovu Sinfoniettu a duet z Písní potulného tovaryše J. Kyliána.

Než vstoupíme do následující životní kapitoly – již „oficiálně“ profesionální – je na místě se pozastavit nad osobností Lucie Rákosníkové, Michalovy spolužačky, jevištní partnerky i přítelkyně.

Krčmářovo absolutorium v roce 2009 – Frondoso z baletu Laurencia

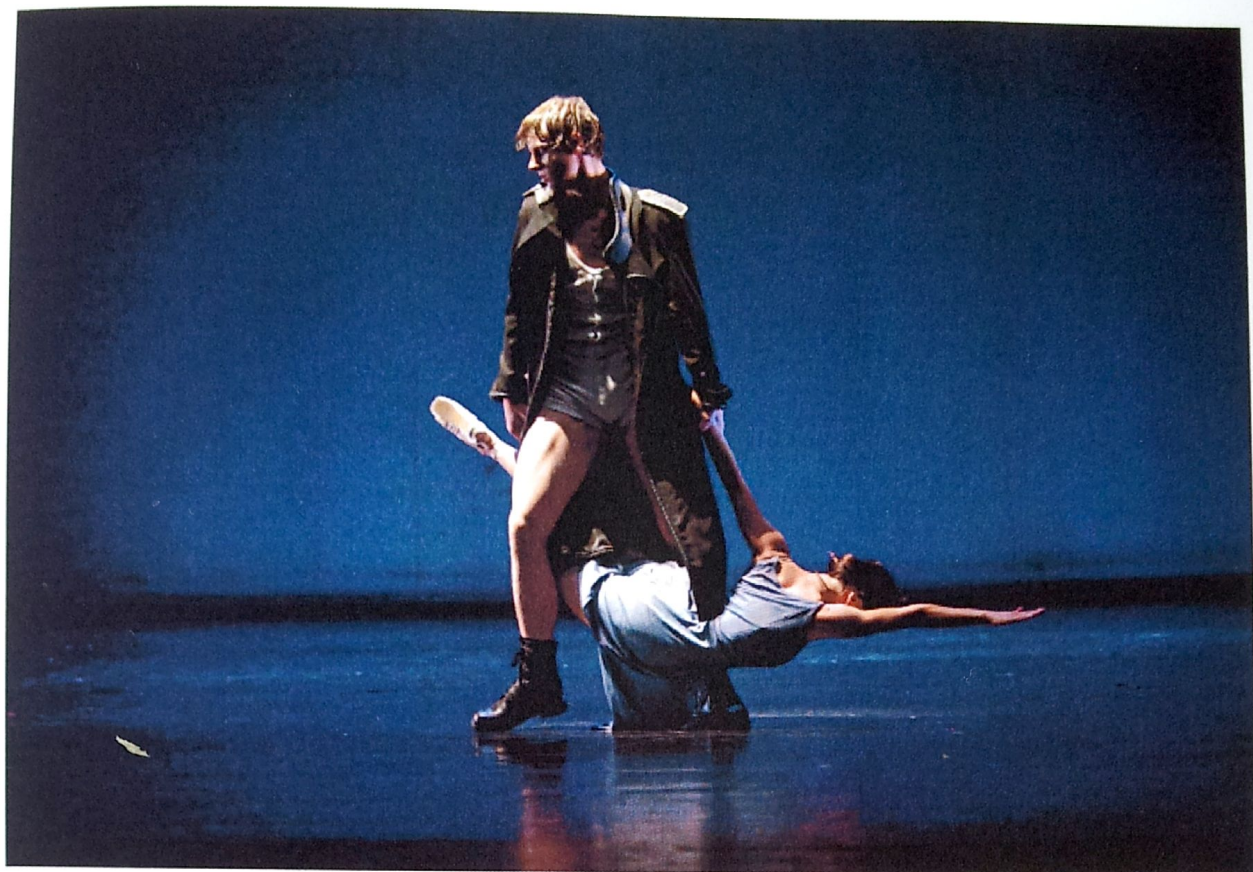

Michal Krčmář a Lucie Rákosníková v Pas de deux z Korzára

Otázka baletního partnerství v propojení s partnerstvím „civilním“ je nepochybně velice zajímavým tématem. V minulosti i přítomnosti můžeme najít hodně příkladů takového souhry: Konstantin Sergejev/Natalie Dudinská, Jean Babilée/Nathalie Phillippart, Tatjana Tajakina/Valerij Kovtun, Vladimír Vasiljev/Jekatěrina Maximova, Vjačeslav Gordějev/Nad'a Pavlova, z českých dvojic třeba Jan Kadlec/Hana Vlácilová, Jiří Pokorný/Zuzana Tesařová a již zmiňovaní Jaroslav Slavický/Kateřina Elšlégrová. Těžko posoudit kolik taková dvojitá souhra přináší kladů a kolik záporů. Názory se na to různí. Jistě ale nejde o dogma, je to záležitost, kterou v individuálním pojetí přináší a formuje život sám, v názorech a charakterech obou lidí. V případě Krčmář/Rákosníková se takového partnerství, byť možná ještě ve stádiu počátku, jeví jako slibně perspektivní, pozitivně ovlivňující jejich profesi i vlastní životy.

LUCIE RÁKOSNÍKOVÁ (1989) absolvovala Taneční konzervatoř ve třídě prof. Zdenky Nemcové a již během studií prokazovala jasné dispozice pro dráhu sólové tanečnice. V nich dominovaly (a dominují) schopnosti technické, což jí umožňuje interpretovat nejnáročnější party klasického repertoáru, a potažmo i bez jakýchkoli problémů ztvárňovat choreografie soudobých autorů. Psát o ní v podstatě znamená často opakovat fakta, týkající se Michala Krčmáře, protože jejich jevištní partnerství je paralelně natolik blízké, až v maximální míře provázané. Zmíním-li třeba jejich Pas de deux Modrého ptáka ze Spící krasavice, Pas de deux z Korzára, Esmeraldy (Diana a Akteon), Laurencie nebo Dona Quijota, také soudobé choreografie Indigo Rose a Písně potulného tovaryše Jiřího Kyliána s Návratem (The Return) Dietmara Seifferta, musím také zdůraznit Luciina častá laureátství v mezinárodních baletních soutěžích. Již v roce 2006, tedy v 6. ročníku Konzervatoře, získala 4. místo v soutěži Prix Carpeaux a stejné umístění při II. Mezinárodní baletní soutěži v Brně. Z dalších soutěžních aktivit nelze opomenout Prix Carpeaux 2009 – 2. místo za Pas de deux (samozřejmě v páru s Krčmářem) a především téhož roku 1. místo při Award Ballet Days Olomouc. Po angažmá v Bohemia Baletu (to představovalo i mnohá zahraniční hostování) a jednosezonním působení v baletu Státní opery Praha (např. důležitá role Myrthy v inscenaci Giselle Hany Vlácilové) přijala od srpna 2011 angažmá ve Finském národním baletu. Toto všechno jen svědčí o vysokých uměleckých kvalitách Lucie Rákosníkové.

Započala tedy první „profesionální“ sezóna. Pro Michala Krčmáře byla co do četnosti projektů a akcí v podstatě pokračováním let předchozích. Vedle toho, že začal nyní na plný úvazek působit jako sólista ve „svém“ školním Bohemia Baletu, byl ihned pozván Státní operou Praha pro hostování v Labutím jezeře, velmi zdařilé inscenaci Hany Vlácilové a Pavla Ďumbaly. Tato jeho další velká premiéra (27. září 2009) odstartovala období, v němž coby Princ se Zuzanou Hvízdalovou v dvojroli Odetty-Odilie mohl s přibývajícími reprízami sebe i publikum přesvědčovat o neustále vzestupné linii svých uměleckých výkonů. Hned v říjnu se zúčastnil Mezinárodní soutěže Grand Prix Award Ballet Days Olomouc, kde získal s Lucií Rákosníkovou hlavní cenu za Korzára (už jejich osvědčené parádní číslo) a duet z Písní potulného tovaryše. O měsíc dál, ve Zlíně,

S Lucíí Rákosníkovou v Návratu (The Return) a Písních potulného tovaryše

při zájezdu baletu Státní opery Praha s Labutím jezerem, si zapsal do seznamu svoji další premiéru – Pas de trois, náročné, technicky zhuštěné „princovské“ tancování. V prosinci 2009 na Mezinárodní baletní soutěži v Brně opět triumfuje – 1. místo v kategorii A Senior patří jemu. Vedle Korzára a Laurencie se tady poprvé představil i jako choreograf; sám si připravil soutěžní číslo s názvem Na pokraji (hudba Vladimíra Vysockého). Krátce po návratu do Prahy je v Labutím jezeře Princem hostující Nikole Márové, první sólistce baletu Národního divadla, s níž absolvuje reprízy až do konce sezóny.

Jak je patrné, Michal Krčmář již plně ovládnul český baletní svět: je sledovaný (a to bedlivě, i jakýmsi anonymním ubožákem na internetu), žádaný a obdivovaný tanečník. Vedle menších akcí v Praze i mimo ni připravuje jako host Prince Desiré v Šípkové Růžence plzeňského baletního souboru. V choreografii Jiřího Horáka je mu partnerkou Ivona Jeličová. Zve si ho i Ostrava do své Šípkové Růženky, která je inscenací hostující maďarské baletní hvězdy Lilly Pártay. Zde září v páru s Barborou Kaufmannovou. A přichází další Princ, tentokrát ten z Prokofjevovy Popelky – jako host v ní vystupuje ve Státní opeře Praha, v inscenaci Pavla Šmoka a Pavla Ďumbaly.

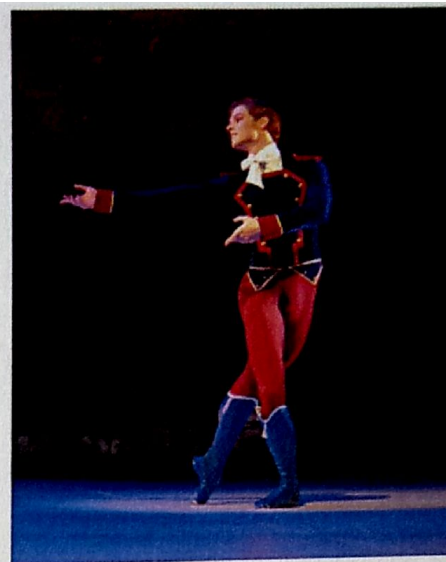
Od sezóny 2010/2011 vyměňuje Michal stálé angažmá v Bohemia Baletu za angažmá ve Státní opeře Praha (v Bohemia Baletu zůstal veden jako stálý host). Zde je okamžitě doobsazen do trojice carských šlechticů v Anastasii – poslední dceři cara. Jde o dílo neobvykle a nápaditě propojující Čajkovského Spící krasavici s osudem carské rodiny při nástupu bolševického režimu v Rusku (choreografie a režie známého německého tanečníka a choreografa maďarského původu Youriho Vámoše).

V Labutím jezeře s Nikolou Márovou (Státní opera Praha, 2009)

Ovšem Michalovy vrcholy této sezóny jsou někde úplně jinde. Za prvé: je pozván do Finského národního baletu v Helsinkách jako Princ v Louskáčkovi, inscenaci Waynea Eaglinga, bývalého sólisty Královského baletu v Londýně. Za druhé: Hana Vlácilová, čerstvá umělecká šéfka baletu Státní opery Praha, ho obsazuje do své inscenace Giselle jako Alberta.

„Dvěma představením Louskáčka v Helsinkách s místní sólistkou Tiinou Myllymäki předcházely tři týdny příprav, které pro mě byly obrovským poznáním a novými zkušenostmi. Pedagogický tým se mi maximálně věnoval, vypracovával se mnou nejmenší detaily budoucího tanečního výkonu, že jsem měl až pocit, jako bych se vrátil do školy, do nějakého třetího, čtvrtého ročníku. Doslova mi ležel u nohou, když jsem všechny jeho připomínky a požadavky hned druhý den splnil. V tomto týmu vyniká Češka Ingrid Němečková, která již dlouho působí ve Finském národním baletu. Obecně je tam velice uznávaná a spolupráce s ní byla super. Umělecký ředitel baletu Kenneth Greve mi při gratulaci po druhém představení řekl, že jsem velký talent, který má našlápnuto na velkou mezinárodní kariéru. Ovšem nejdříve mi nabídl od nové sezóny angažmá ve svém souboru s cílem zatančit si významné role v choreografiích MacMillana, Cranka a dalších světových mistrů. Kdo by nebyl tímto vším potěšen a kdo by odmítal? Samozřejmě, do Finska se moc těším.“

Louskáček v Helsinkách – hostování, které Krčmářovi zajistilo „finské“ angažmá (na spodním snímku s Tiinou Myllymäki)

Přípravy i samotná premiéra Giselle (7. 4. 2011) probíhaly v nejednoduché a nezáviděníhodné atmosféře, nastolené jistými politickými snahami s cílem v blízké budoucnosti propojit Státní operu Praha s Národním divadlem v jednu instituci – Národní divadlo. Více jak rok bylo všude o čem psát a mluvit (nejde přece o žádný problém druhé kategorie), protože zaměstnanci obou divadelních institucí nesouhlasili s plánovaným slučováním. Jenže víme, jak to v zájmu „vyšší“ moci dopadlo...

Michal Krčmář, jako i celý kolektiv baletu SOP v té době, kdy by to někteří druzí už dávno vzdali a prostě odešli z divadla, odvedl nejen v Albertovi vzorový výkon, ale i vzorový výkon lidský, kolegiální postoj v dané komplikované situaci, kdy se dá snadno s lidmi manipulovat a nechávat je zmítat se pod direktivními nátlaky politických mocipánů.

Albert v Giselle (se Zuzanou Hvízdalovou, SOP, 2011)

Hana Vláčilová (viz Život baletu I) se svým týmem připravila představení vynikající úrovně, stylově čisté, v pravém duchu romantické epochy, ve které tento balet vznikl (1841).

Johana Mücková v internetové kritice dne 13. 4. 2011 psala: „*Giselle* byla od dramaturgie Státní opery Praha sázkou na jistotu. Není žádnou novinkou, že klasické baletní produkce je v pražských divadlech nedostatek. A tak nové uvedení této inscenace s nadšením uvítali všichni, kdo mají rádi čistý klasický balet – nutno podotknout, že v podání baletního souboru Státní opery velmi vydařený.” Přes konstatování inscenačního přínosu H. Vláčilové, výtvarného pojednání Martina Černého (scéna) a Josefa Jelínka (kostýmy), objektivní chvály na Zuzanu Hvízdalovou (*Giselle*), vynikající Američanku Rebecca King (*Myrtha*) a synchronní sbor dochází autorka ke Krčmářovi. „*Michal Krčmář je ideální představitel postavy Alberta. Vzrůst, fyzické dispozice a vzhled ho řadí do škatulky dokonalého romantického hrdiny. Navzdory svému mládí tančí Krčmář s naprostou technickou jistotou, udivuje svými lehkými a čistými skoky, jeho přesná entrechats vypadají, jako by ho nestála žádnou námahu. Tento talentovaný mladík bohužel příští sezónu Státní operu opouští a vydává se do angažmá ve Finském národním baletu v Helsinkách, což je pro českou taneční scénu velká škoda.*” A v závěru Mücková dodává: „*Summa summarum nové představení patří k tomu nejlepšímu, co baletní soubor Státní opery za poslední roky vyprodukoval. Premiéra Giselle byla vyprodaná. Doufejme, že si tento klenot klasického baletu povede dobře i v reprízách.*” (Já mohu jen dodat, že si vede velmi dobře, reprízy jsem viděl tři, a ne náhodou inscenaci v říjnu 2011 natočila Česká televize.)

Během posledních necelých tří měsíců před odchodem do Finska (společně s Lucií Rákosníkovou) Michal absolvuje několik důležitých akcí. Byl znovu pozván do Štětína, místa svého předloňského absolutního vítězství v baletní soutěži Zlote Pointy. Zde v galapřehlídce všech vítězů této každoroční

mezinárodní akce s Lucií Rákosníkovou předvedli ve své premiéře Pas de deux Diany a Akteona z Esmeraldy, což je jedno z nejtěžších pas de deux vůbec. O pár dnů později zajíždí s Barborou Kohoutkovou do Stuttgartu na benefiční gala, výtěžkem podporující Japonsko postižené přírodní katastrofou. Brilantně zde zatančili Pas de deux ze Spící krasavice. Michal je pozván i do koncertu na počest 65. výročí pražské Taneční konzervatoře.

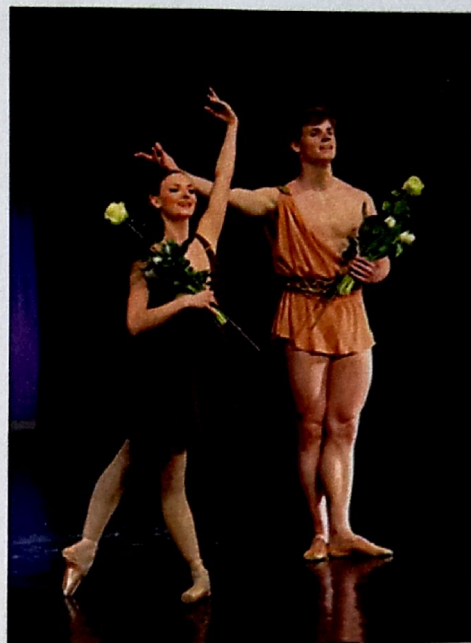
6. června 2011 se konal ve Státní opeře Praha operně-baletní galakonzert. Tato významná událost, které byly v hojné míře přítomny osobnosti české kultury a politiky, měla jasný cíl – morálně podpořit samostatnost instituce SOP (to se projevilo hned v úvodu večera, kdy PhDr. Ondřej Černý, ředitel Národního divadla pověřený i řízením SOP, sklidil při svém „smířlivém“ projevu sprchu

bučení a pískání). Michal Krčmář, jako spoluorganizátor koncertu, přizval k účasti vedle operních sólistů (jako vždy vynikající Christina Vasileva) a sboru SOP hostující baletní umělce: Barboru Kohoutkovou, Annu Nikulinu z moskevského Velkého divadla a Jana Váňu, absolventa Taneční konzervatoře hl. m. Prahy a dnes sólistu baletu Národní opery Ukrajiny. Výborně se prezentovali i sólisté baletu SOP Alina Nanu, Rebecca King, Zuzana Hvízdalová, Lucie Rákosníková, Petra Nálevková, Viktor Kocián, Veaceslav Burlac, Sergej Gherciu a Ulvi Azizov, nová sólistická posila baletu SOP. Osobně Michal vystoupil s B. Kohoutkovou v širším fragmentu z druhého dějství Giselle a v závěru večera v Donu Quijotovi – netradičně pojatém finále Minkusova slavného baletu, které se v osobitém pojetí skupiny jmenovaných sólistů stalo strhující přehlídkou bravurního umění. Skvělý večer si oprávněně vysloužil od publika ovace vstoje. Byl to důkaz toho, že smysl pro kulturu a kulturnost v tom nejširším chápání u nás stále ještě je – i přes to „úvodní“ bučení a pískání. Jde přece především o umění, ne o politické hrátky, čachry a šarvátky za účasti lží a podvodů, což všechno dohromady umění nepřináší nic dobrého.

Zbývalo ještě několik repríz Popelky a Giselle a ... „konec“. Michal se loučil s divadlem, profesory z Konzervatoře, s přáteli.

Stať o Michalovi Krčmářovi by mohla končit - ovšem jen ta samotná, protože i přes všechny dosažené obdivuhodné výsledky je ve své práci „pořád na začátku“, budoucnost má stále ještě před sebou. A tu samozřejmě aktuálně představuje již zmiňované Finsko.

Hned svoji první sezónu (2011/2012) ve Finském národním baletu v Helsinkách naplnil osmi významnými rolemi. Vedle Otroka a Aladina v Šeherezádě (chor. Kenneth Greve), Prince v moderní verzi Popelky (hudba Lena Auerbach,

S Lucií Rákosníkovou po předvedení Diany a Akteona (Štětín – Zlote Pointy 2011)

chor. Terence Kohler), Franze v Coppélii (chor. Marc Ribaud), Louskáčka, který mu o rok dříve zajistil finské angažmá, a účasti při oslavách 90. výročí FNB (známé Etudes Dána Haralda Landera z roku 1948) je nutné zdůraznit dva body – role Basila v Donu Quijotovi a Solora v Bajaděře.

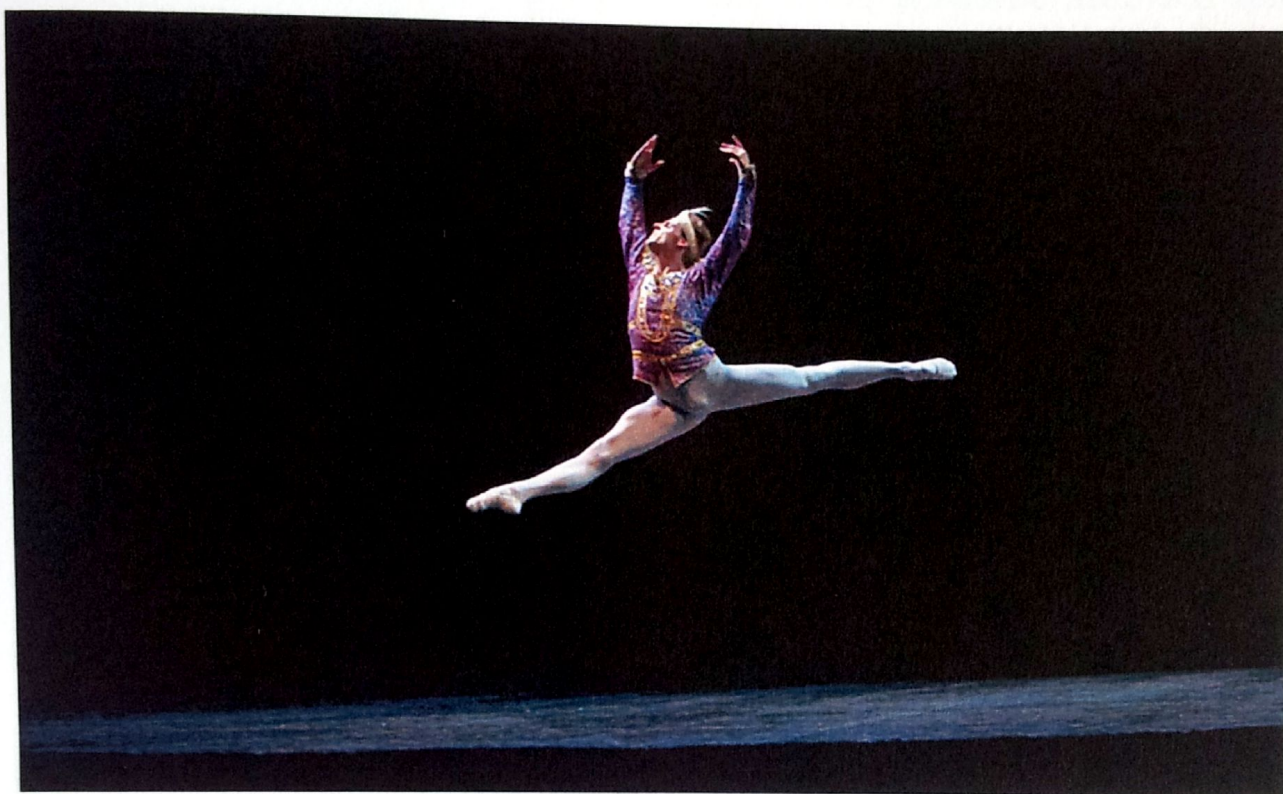

Basil v Donu Quijotovi – památné představení 27. 6. 2012 ve Státní opeře Praha (Kitri – Alina Nanu)

„Do Dona Quijota v choreografii velké ikony francouzského baletu Patrice Barta jsem byl obsazen jako jeden z pěti sólistů a nebylo jasné, jestli si ho vůbec zatančím. Nakonec jsme Quijota odehráli pouze na dvě hlavní obsazení. Pro úraz sólistky z prvního obsazení jsem se svou partnerkou Marií Baranovou odtančil všechny zbývající představení až do konce roku 2011, kdy blok repríz byl ukončen. Měli jsme týden, kdy jsme tančili každý druhý den, což je při tak náročné choreografii velmi vyčerpávající. Po posledním představení mě šéf souboru Kenneth Greve ihned, a to před publikem, oficiálně jmenoval novým 'Principal dancer'. Byl to hotový ceremoniál. Splnil se mi tak jeden z mých velkých snů, a to – být prvním sólistou ve velkém divadle.“

Solor z Bajadéry, další cíl každého špičkového klasického tanečníka, znamenal v provedení Krčmáře opětné utvrzení o jeho výrazném talentu a jasné předurčenosti pro vrcholnou interpretaci jakéhokoli tanečního partu. Zpravodajka na finském internetovém serveru IEPUKKA po Bajaděře nepředstíraně odkryla své pocity a dojmy: *„Byla jsem nečekaně překvapena ze setkání*

s velkým talentem, tanečníkem, o kterém jistě uslyšíme ještě více než doposud. Doslova s otevřenými ústy a téměř bez dechu jsem užasle hleděla na všechny ty skoky a piruety - WOW! Krčmářův taneční projev v úplnosti zosobňuje jistý druh královské noblesy." Michal byl v Bajaděře (inscenace slavné Natalie Makarové, již provedená několika soubory v Evropě i USA) naprosto rovnocenným partnerem Minně Tervamäki, dlouholeté primabaleríně Finského národního baletu, která se hlavní rolí Nikie za ovací publika důstojně rozloučila s baletní scénou. Druhou partnerkou ve stejném představení, tedy Gamzatti, sokyní Nikie, byla hostující Barbora Kohoutková.

Jako Solor v Bajaděře (Helsinky, 2012)

Nový finsko-český „Principal dancer” tedy započal svoje prvé zahraniční angažmá v nejvyšší možné míře zdárně, znamenitě, v jistém stylu, který až jaksi samovolně, přímo automaticky vzbuzuje myšlenky na mnoho baletních osobností minulého i tohoto století, přímočaře expandujících za hranice svých zemí. Jakkoli si Krčmář cílevědomě buduje zahraniční kariéru, nikterak nezapomíná na Česko, na Prahu, kde, jak si sám velmi dobře uvědomuje, získal to, na základě čeho se mohl s pocitem určité jistoty vydat do světa.

Jelikož byl za Alberta v Giselle nominován na Cenu Thálie 2011, je pozván na slavnostní vyhlašovací večer (poslední slova odborné komise byla, že „šlo o mimořádný výkon”). Jako stálý host Státní opery Praha průběžně vystupoval v Giselle, Labutím jezeře a poprvé, 27. 6. 2012 na závěr sezóny baletu SOP – i jeho vlastní identity (dále už balet Národního divadla), v Donu Quijotovi. Jednalo se o výjimečné představení, které nemohlo uniknout nikomu, kdo se zajímá o

baletní umění i o to, co aktuálně tvoří jeho společenské pozadí. Michalovou partnerkou v roli Kitri byla vynikající Moldavanka Alina Nanu. Ovace po všech číslech, nejbouřlivější pak v úplném závěru (standing ovations) – už i proto, že Hana Vláčilová, spoluinscenátorka znamenitého Dona Quijota (premiéra 16. 2. 2012), se veřejně loučila s institucí SOP, ve které za svého působení, napadána lidmi „jiné krevní skupiny“, v plné míře rehabilitovala fenomén klasického baletu v Praze.

Krčmářovy aktivity v tomto období na české půdě představovala i seriózní média, která, jak víme, mají dnes obrovskou moc, pro mnohé až stokrát větší, než bravurně odvedená představení toho kterého umělce, tedy v obecnosti odvedená kvalitní práce v jakémkoli oboru lidské činnosti. Díky Krčmářovým vystoupením v Televizi Metropol a v rozhlasovém seriálu Severský rok (ČR 3 Vltava), kulturním průvodci po skandinávských zemích, kde zajímavě hovořil o své práci, učitelích i plánech do budoucna, se mohl divák či posluchač přesvědčit, že v našem baletním (tanečním) světě existují i další osobnosti, které mají co říci, a tak si přes ně rozšířit spektrum znalostí a všeobecného rozhledu.

Michal Krčmář, ať už bude kdekoli a svými výkony na stále vzestupné linii bude uspokojovat příznivce baletního umění, vždycky se rád vrátí domů, sem k nám, protože ho máme rádi a pro český balet by mohl (a možná i bude muset) vykonat ještě mnoho krásného a užitečného – třeba být vzorem všem nastupujícím tanečníkům, jako je už svému bratrově Martinovi, studentu Taneční konzervatoře hl. m. Prahy. Takže, Míšo, směle do všech budoucích aktivit a „zlom vaz“!

Michal Krčmář má velmi rád Prahu. Věřme, že se s ním tady budeme často setkávat

„Není pro mě nic více vzrušujícího, než otevírat staré historické knihy o tanci.“

Ivo Fiala